

Évközi 29. vasárnap – 2013. október 20. – C év

Egy hölgy megpillantott egy mezítlábás, rongyos kisfiút az utcán, amint éppen egy cipőbolt kirakata előtt álldogált. Nézelődött befelé, bámult, s közben mozgott a szája, sugdosott magában valamit. A hölgy egy darabig nézte a kisfiút, aztán odalépett hozzá: „Te mit csinálsz itt, gyermekem?” „Kérem Istent, hogy adjon nekem egy pár cipőt!” A hölgy elérzékenyült. Kézen fogta a fiúcskát, bevitte a boltba, s az eladótól kért hat pár zoknit és egy cipőt. Az egyik zoknit ráhúzta a fiú lábacskájára, majd ráadta a cipőt is, és neki adta a többi zoknit. A kisfiú mosolyogva bámulta a hölgyet, majd megkérdezte: „Te Isten felesége vagy?”

Vajon mit keres ez az érdekes kérdés a mai evangéliumi szakasz végén? Hogyan illik bele a kitartó imáról szóló példabeszédbe? „Vajon ha az Emberfia eljön, talál-e hitet a Földön?” A buzgón, kitartóan kérő, imádkozó emberek hitére gondol itt Jézus? Ez tűnik kézenfekvőnek. A válasz meg szinte már a nyelvünkön van: hát persze, nyilván lesz sok olyan ember az idők végezetéig, aki valamilyen bajban, szükségben Istenhez fordul, Hozzá könyörög, az Ő segítségét kéri! Pedig ha jobban belegondolunk, ez sem ennyire egyértelmű. Sajnos sokan, egyre többen vannak-lesznek, akik nem bíznak a helyzetük jobbra fordulásában, gondjaik megoldódásában. Elveszítik a bizalmukat az emberekben, de Isten szeretetében, gondviselésében is. Főleg ha hosszan kell kérniük, várniuk azt, amiért imádkoznak, akkor bizonyulnak reményvesztettnek és hitetlenkedőnek. Messze vagyunk mi általában a jézusi példabeszéd szegény özvegyasszonyának kitartásától és erősködésétől!

Azonban amikor Jézus hitről beszél, illetve annak hiányáról, akkor egyáltalán nem csak a kérő imára, az isteni segítségbe vetett bizalomra gondol. Hanem sokkal inkább a hitből fakadó cselekedetekre, a szeretet tetteire, amivel mi tartozunk embertársainknak. Gondoljunk csak bele: a legtöbb emberi vágy, kérés, amit az imáinkban mi emberek Isten elé tárunk, nem olyasmire irányul, amit csak Isten tud megadni természetfölötti jelenség, csoda kíséretében (pl. gyógyulás egy reménytelen betegségből). A legtöbb kérésünk teljesen emberi dolgokra irányul: egy kis anyagi segítség, kapcsolataink rendbejövetele, munkahely, saját magunk vagy embertársaink kisebb-nagyobb megváltozása stb. Olyan dolgok ezek, amelyeket rajtunk, embereken keresztül akar megadni az Isten. Vajon amikor csodálkozunk és méltatlankodunk azon, hogy Isten látszólag napjainkban egyre kevésbé hallgatja meg az emberek imáit, akkor rádöbbenünk-e arra, hogy mi vagyunk azok, akik egyre kevésbé vesszük észre, hallgatják meg az embertársak szükségleteit. Isten segítene – de nem nélkülünk akarja ezt tenni! Azért jött el emberként a földre, azért mutatott példát a hősies, önfeláldozó szeretetre, azért hozta létre saját testeként az egyházat a benne hívő emberekből, hogy általunk folytathassa a szeretet művét a világban. „Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket!” „Arról ismerje meg a világ, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt!” Igen, Jézus erre gondol, amikor kissé fájdalmasan felteszi ezt a bizonyos kérdést: Isten meghallgatja övéit, teljesíti kéréseiket, csak az a kérdés, hogy „amikor az Emberfia eljön, talál-e hitet a Földön?” Mi akarunk, tudunk-e partnerei, társai lenni Krisztusnak az emberek imáinak meghallgatásában, szükségleteinek enyhítésében. Mert Jézus ezt akarja! A hit valódisága, ereje ebben is megmutatkozik, nem csak a kitartó könyörgésben. Ugyanakkor azt is egyértelműen bizonyítja a szentek példája, hogy akik készségesebbnek bizonyulnak mások kéréseinek teljesítésében, akik odafigyelnek embertársaikra, azok többször tapasztalják életük során, hogy az ő kéréseik is meghallgatásra találnak. Isten valóban igazságot szolgáltat nekik, mert ők is készek voltak arra, hogy nyitott szívvel viszonyuljanak Isten többi gyermekéhez.